

Arrest

nr. 90 003 van 18 oktober 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 22 juni 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 mei 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 13 augustus 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 oktober 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. DHONDT en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Oekraïens staatsburger te zijn, van Oekraïense origine, en afkomstig uit Novoukrajinka. Op 20 juli 2000 werd uw dochter, B. I. (...), geboren. Bij haar geboorte liep ze door een medische fout van de artsen hersenbeschadiging op waardoor ze ernstige fysieke en psychische gezondheidsproblemen heeft. Omwille van het feit dat u voortdurend voor uw dochter moest zorgen, kon u niet meer gaan werken. U leefde van een sociale uitkering. In verband met de medische problemen van uw dochter raadpleegde u verschillende geneesheer-specialisten. De voorgeschreven medicatie en vitamines hielpen echter niet. In 2006 werd er bij uw dochter ook nog een hersentumor

vastgesteld. Uw dochter krijgt vaak woedeaanvallen waardoor ze agressief kan reageren en ongepaste dingen zegt tegen andere mensen. Hierdoor kreeg u enkele keren problemen met uw burens die kort voor uw vertrek zelfs een klacht indienden bij de rechtbank. Naarmate uw dochter ouder wordt, kan u haar alsmaar moeilijker onder controle houden. U wilde haar echter niet laten opnemen in een instelling voor kinderen met een handicap, omdat er weinig controle is op dergelijke instellingen en vele kinderen er geslagen worden. Omwille van haar psychische problemen, kan ze niet naar een gewone school gaan en in Oekraïne bestaan geen speciale scholen voor kinderen met dergelijke problemen. U zocht op het internet naar informatie over een betere en meer gespecialiseerde medische behandeling voor uw dochter en ontdekte dat een dergelijke behandeling in België wel voorhanden was. U vernam ook dat er in België aangepaste scholen bestonden voor zulke kinderen. Om die reden besloot u uw land te verlaten en met uw dochter naar België te komen. Op 12 december 2011 vertrokken jullie vanuit Kiev met de wagen naar België. U vroeg op 14 december 2011 asiel aan.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u de volgende documenten voor: uw Oekraïens paspoort, de geboorteakte van uw dochter, een medisch attest van het Centraal Regionaal Ziekenhuis in Novoukrajinka, en een attest van de rechtbank dat stelt dat u alleenstaande ouder bent.

B. Motivering

U verklaarde naar België gekomen te zijn, omdat u via het internet vernomen had dat uw dochter hier een betere medische behandeling zou kunnen krijgen. U stelde dat de gezondheidsproblemen van uw dochter voor u de enige reden vormden om uw land van herkomst te verlaten. In verband met de medische problemen van uw dochter hebt u in Oekraïne door de jaren heen verschillende geneesheer-specialisten geraadpleegd. Uit uw verklaringen is gebleken dat u daar vrije toegang had tot de nodige gespecialiseerde medische zorgen en dat u nooit enige medische hulp geweigerd werd. De artsen schreven uw dochter ook telkens medicatie en vitamines voor. U was echter niet tevreden over de behandelingsmethodes, omdat ze geen afdoende resultaten opleverden. Uw dochter werd er namelijk niet beter van. Toen er een hersentumor bij uw dochter werd vastgesteld, konden de artsen haar ook niet helpen. U stelde dat dit te wijten was aan het feit dat de artsen in Oekraïne niet bekwaam genoeg zijn om dergelijke medische problemen afdoende te kunnen behandelen en dat er ook niet genoeg medische middelen voorhanden zijn. U haalde verder aan dat uw dochter omwille van haar psychische problemen niet naar een gewone school kon gaan. U had zich weliswaar geïnformeerd over andere mogelijkheden om haar toch onderwijs te kunnen laten volgen, maar u was tot de conclusie gekomen dat er in Oekraïne geen aangepaste scholen bestaan voor kinderen met dergelijke problemen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 04/05/2012, p. 4-5). Uit deze verklaringen blijkt bijgevolg niet dat u in uw land omwille van één van de redenen bepaald in de Conventie van Genève de nodige medische hulp en sociale ondersteuning zouden geweigerd zijn. Er dient dan ook te worden vastgesteld dat deze door u aangehaalde medische problemen geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming. U dient zich voor de beoordeling van medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Staatssecretaris of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980. Verder brengt u ook geen gegevens aan dat er, wat u en uw dochter betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in het Vluchtelingenverdrag van Genève, noch van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Behalve het feit dat medeburgers soms hun afkeuring lieten blijken over het ongepaste gedrag van uw dochter en uw burens in verband met haar gedrag kort voor uw vertrek een klacht hebben ingediend bij de rechtbank, stelde u omwille van uw dochter nooit enige ernstige problemen gekend te hebben noch met de autoriteiten noch met medeburgers. U vreesde weliswaar dat de autoriteiten op een bepaald moment konden beslissen om uw dochter van u af te nemen en in een instelling te plaatsen. U wilde dit niet, omdat kinderen in dergelijke instellingen geslagen worden. U stelde evenwel dat u daar geen concrete aanwijzingen voor had. U dacht slechts dat dit zou kunnen gebeuren. Men heeft u echter nooit op een of andere manier onder druk gezet om uw dochter in een instelling te plaatsen. U was wel bang hiervoor na de klacht van uw burens bij de rechtbank, maar u bent niet eens op de hoogte van de eventuele verdere gerechtelijke gevolgen van deze klacht voor u. U stelde zelf ook dat u eigenlijk geen ernstige problemen ten gevolge van deze klacht verwachtte (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 04/05/2012, p. 6-7).

Bovenstaande vaststellingen zijn niet van die aard dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden weerhouden.

De door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze afbreuk kunnen doen aan bovenstaande argumentatie. Uw Oekraïens paspoort en de geboorteakte van uw dochter bevatten louter persoonsgegevens van uzelf en uw dochter die hier niet in twijfel getrokken worden. Het medisch attest van het Centraal Regionaal Ziekenhuis in Novoukrajinka en het attest van de rechtbank

bevestigen enkel de medische problemen van uw dochter en het feit dat u alleenstaande ouder bent, waaraan niet getwijfeld wordt, maar deze attesten bevatten verder geen informatie die bovenstaande vaststellingen kan wijzigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partij haalt in een enig middel het volgende aan: *“De bestreden beslissing schendt de artikelen 48/2 t.e.m. 48/5, 52, §2, 57/6, 2^{de} lid, 57/7ter en 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen (‘Vreemdelingenwet’), artikel 77 van de Wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (‘Vluchtelingenconventie’), de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, als beginselen van behoorlijk bestuur, en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.”*

2.2.1. Waar verzoekende partij de schending aanvoert van artikel 48/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), wijst de Raad erop dat artikel 48/2 bepaalt: *“Kan als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming worden erkend, de vreemdeling die voldoet aan de in artikel 48/3 of artikel 48/4 bedoelde voorwaarden”*. Verzoekende partij beargumenteert niet *in concreto* hoe voornoemd, algemeen geformuleerd artikel door de bestreden beslissing zou zijn geschonden zodat de schending ervan niet dienstig wordt aangevoerd.

2.2.2. Verder merkt de Raad op dat niet kan worden ingezien op welke wijze de bestreden beslissing artikel 52, § 2 van de vreemdelingenwet zou hebben geschonden daar artikel 52 enkel een regeling van de bevoegdheid van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen betreft. Daarenboven toont verzoekende partij wederom niet *in concreto* aan op welke wijze een schending van dit artikel voorligt en de commissaris-generaal zijn bevoegdheid zou hebben overschreden.

2.2.3. Betreffende de voorgehouden schending van artikel 77 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de vreemdelingenwet kan evenmin worden ingezien hoe de bestreden beslissing deze bepaling schendt daar artikel 77 een overgangsbepaling betreft aangaande de invoering van de subsidiaire beschermingsstatus en de bestreden beslissing werd genomen mede met in achtning van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Bovendien duidt ook hier verzoekende partij *in concreto* niet aan op welke wijze deze bepaling door de commissaris-generaal werd geschonden.

2.2.4. De Raad stelt vast dat verzoekende partij louter het artikel 57/7ter van de vreemdelingenwet vermeldt zonder ook maar de minste verwijzing naar de bestreden beslissing of aanduiding hoe deze het voormelde artikel zou hebben geschonden. Vaste rechtspraak bij de Raad van State stelt echter dat de uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 20 oktober 2006, nr. 163.900; RvS 8 januari 2007, nr.166.392). Gezien verzoekende partij zich zelfs niet de moeite getroost ook maar één concrete aanwijzing te geven van hoe de bestreden beslissing voormeld artikel 57/7ter zou hebben geschonden, is dit onderdeel van het middel onontvankelijk.

2.2.5. Waar verzoekende partij de schending van de formele motiveringsplicht inroept, merkt de Raad op dat aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 57/6, tweede lid en 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele

motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.6.1. Verzoekende partij betoogt dat mentaal gehandicapte kinderen wel degelijk een specifieke sociale groep zijn in de zin van de Conventie van Genève daar de behandeling die hen te beurt valt gebaseerd is op onveranderlijke kenmerken. Zij argumenteert verder, onder verwijzing naar enkele als bijlage bij het verzoekschrift bijgebrachte internationale rapporten, dat mentaal gehandicapte kinderen in Oekraïne op mensonwaardige wijze worden behandeld, zelfs door familieleden, burens, politie en de staat zelf, dat onder het communistisch regime deze kinderen ofwel werden geïnstitutionaliseerd ofwel een klein pensioen werd uitbetaald, dat in de transitperiode de situatie nog verergerde daar door de algemene verarming de dienstverlening werd teruggeschroefd en bezuinigd werd in de uitbetaling van deze pensioenen, dat de geestelijke gezondheidszorg in Oekraïne vergeleken kan worden met de situatie in de Verenigde Staten honderd jaar geleden, dat de zorg in grote centra wordt verleend en dat ondanks het in principe kosteloos zijn van deze zorgverlening er in werkelijkheid dient betaald te worden. Ten slotte merkt verzoekende partij nog op dat psychiatrische diagnoses, zorg en institutionalisering nog steeds als instrument van repressie worden gebruikt, zoals blijkt uit de bijlage 4 bij haar verzoekschrift (p. 4).

2.2.6.2. Vooreerst stelt de Raad vast dat uit het door verzoekende partij voorgehouden asielrelaas nergens blijkt dat haar mentaal gehandicapte kind in Oekraïne op een mensonwaardige manier werd behandeld door haar familieleden, door de politie en zelfs door de burens. Betreffende de klacht van de burens stelt verzoekende partij bij het gehoor op het Commissariaat-generaal immers zelf hierdoor eigenlijk geen ernstige problemen te verwachten (administratief dossier, stuk 3, p. 6-7).

Waar verzoekende partij in het verzoekschrift benadrukt dat het risico wel reëel is dat haar mentaal gehandicapte dochter ingevolge de klacht van de burens toch in een instelling zou worden geplaatst, wijst de Raad erop dat verzoekende partij zelf heeft aangegeven dat haar dochter vaak woedeaanvallen kreeg waardoor zij agressief reageerde en ongepaste dingen zegde naar anderen toe en dat verzoekende partij naar gelang het ouder worden van haar dochter haar steeds minder onder controle kon houden, verzoekende partij stelt het niet meer aan te kunnen. Als voorbeeld van incidenten haalt verzoekende partij aan: *“er zijn gevallen dat mijn dochter vuur maakte in de tuin, maar bleek dat er brand uitbrak, de burens schreeuwden dat ik ze niet thuis mocht houden, dat ik niet voor haar kon zorgen en dat ze in ziekenhuis moest opgenomen worden, of in internaat”* (administratief dossier, stuk 3, p. 7). De Raad oordeelt dan ook dat indien de Oekraïense autoriteiten zouden beslissen de dochter van verzoekende partij te plaatsen omdat de situatie maatschappelijk onhoudbaar wordt en omdat verzoekende partij er niet meer in slaagt de nodige controle over haar dochter uit te oefenen, dit niet als oncorrect kan worden bestempeld.

Betreffende de gebrekkige kwalitatieve zorg voor mentaal gehandicapten zowel medisch als op het niveau van aangepast onderwijs betoogt verzoekende partij zelf in haar verzoekschrift dat de wijze van behandeling een erfenis is van het communistisch regime, *“waar gehandicapte kinderen verborgen werden gehouden”*, en de situatie in de transitperiode nog verergerde ingevolge de algemene verarming. Uit het door verzoekende partij bijgebrachte rapport *“Mental Health Care in Ukraine: Twenty Years after the Soviet Union”* van november 2011 blijkt inderdaad dat de psychische gezondheidszorg nog steeds wordt verleend in grote door de staat gerunde psychiatrische hospitalen, een systeem dat teruggaat op de Sovjetunie, doch dat heden onder impuls van de internationale gemeenschap initiatieven worden genomen om dit systeem te liberaliseren (bijlage 4 bij het verzoekschrift). Waar verzoekende partij nog opwerpt dat psychiatrische diagnose en institutionalisering in Oekraïne nog steeds als instrument van repressie wordt gebruikt, zoals vermeld op pagina 4 van voormelde bijlage, wijst de Raad erop dat deze bewering resulteert uit een verkeerde lectuur van de desbetreffende passus daar het gebruik van dit *instrumentum* als repressiemiddel enkel slaat op de Sovjetunie en niet op Oekraïne. Hoe dan ook kan door de Raad niet worden ingezien hoe dit *in casu* als repressiemiddel zou kunnen worden gebruikt nu de mentale handicap van haar dochter door verzoekende partij niet wordt betwist. Het niet verlenen in de psychiatrie van een optimale dienstverlening op Westerse leest geschoeid vindt derhalve niet zijn oorzaak in nationaliteit, ras, godsdienst, het behoren tot een bepaalde sociale groep of de politieke overtuiging van betrokkene, criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 en waarnaar verwezen in artikel 48/3

van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij weigert derhalve terecht verzoekende partij de status van vluchteling toe te kennen.

Waar verzoekende partij haar aanvraag, zoals nogmaals bevestigd in het verzoekschrift, louter steunt op een medische problematiek wijst de Raad erop dat met toepassing van artikel 48/4, § 1 van de vreemdelingenwet op deze grond geen subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend daar verzoekende partij hiertoe een beroep kan doen op artikel 9^{ter} van voormelde wet. Verzoekende partij toont niet aan dat het haar onmogelijk is een procedure met toepassing van artikel 9^{ter} van de vreemdelingenwet in te leiden bij de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

Volledigheidshalve wijst de Raad in deze problematiek op het arrest nr. 26.565/05 van 27 mei 2008 van het EHRM, de zaak N. vs. het Verenigd Koninkrijk. In dit arrest geeft het Hof een overzicht van haar jarenlange consistente rechtspraak sinds het arrest D. vs The United Kingdom (EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96) en waarin de principes worden herhaald die zij aanwendt met betrekking tot ernstig zieke vreemdelingen. Het Hof bevestigt dat er slechts sprake kan zijn van een schending van artikel 3 van het EVRM in het zeer uitzonderlijke geval ("*a very exceptional case*"), wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn (EHRM, grote kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, §42). Zij oordeelt dat artikel 3 van het EVRM niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst: de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van de betrokkene beïnvloedt, volstaat niet om een schending van die bepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing, dwingend zijn, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn (EHRM, grote kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, §42). Volgens het Hof kan artikel 3 van het EVRM niet beschouwd worden als een verplichting voor de verdragspartijen om de ongelijkheden tussen landen op vlak van medische voorzieningen te overbruggen door het voorzien van gratis en onbepaalde gezondheidszorg aan illegale vreemdelingen. Het Hof heeft in het arrest N. t. Verenigd Koninkrijk de hoge drempel zoals gehanteerd in voornoemd arrest D. t. Verenigd Koninkrijk aldus behouden. Door zelf een overzicht van haar rechtspraak te geven van 1997 tot aan het arrest N. t. Verenigd Koninkrijk en door de principes op te sommen die hieruit moeten worden afgeleid, laat het Hof er geen twijfel meer over bestaan hoe uitzonderlijk de situatie van een ernstig zieke vreemdeling moet zijn alvorens zijn uitzetting in strijd zou zijn met artikel 3 van het EVRM.

2.2.7. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenfinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en dat verzoekende partij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal van 4 mei 2012 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.8. Wat betreft de door verzoekende partij aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, merkt de Raad op dat dit beginsel enkel dan is geschonden, wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). De schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden weerhouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.2.9. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien oktober tweeduizend en twaalf door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT